

[Socialministeren]

serne er faktisk 310 mill. kr. Efter den regnebog, jeg har brugt i skolen, bliver der altså 400 mill. kr. tilbage, som den socialdemokratiske regering agtede at spare på kontanthjælpsområdet. Det siger jeg bare for en ordens skyld, for der skal også være grænser for, hvor langt man kan gå i argumentationen mod det forslag, vi lægger frem. Det drejer sig om ca. 500 mill. kr. på årsbasis, hvad angår kontanthjælpen, og jeg må fastslå, at den socialdemokratiske regerings forslag i virkeligheden drejede sig om 400 mill. kr. Når det bliver konstateret, at sådan forholder det sig, håber jeg alligevel, det vil være muligt at få en saglig og objektiv drøftelse af disse ting i folketingets socialudvalg.

Fru Inge Fischer Møller sagde også, at hun syntes, det var en god idé, hvis de forsøg, vi ville have lov til at sætte i gang vedrørende kontanthjælpen, først og fremmest – sådan forstod jeg det – virkede på de nuværende principper, for så kunne man godt bruge forsøgene som baggrund for eventuelt at ændre principperne, hvis erfaringerne talte derfor. Dertil vil jeg godt sige, at det var vist ikke den tidligere regerings hensigt at gøre det på den måde, når vi stadig væk tager i betragtning, hvad det egentlig var, den tidligere regering ville have foreslået på kontanthjælps område.

Daginstitutionsområdet er naturligvis, som også en række ordførere har været inde på, et meget ømtåleligt område. Derfor vil jeg gerne starte med at fastslå, at med de forslag, regeringen lægger frem her, er det ikke – og naturligvis ikke – vores hensigt at skabe ringe vilkår for børnefamilierne, men vi har en forpligtelse til – og det tror jeg også socialdemokratiet bliver nødt til at erkende – at se, hvordan vi kan få styret daginstitutionsområdet på en bedre måde, end tilfældet har været. Jeg må sige – fru Yvonne Herløv Andersen var også inde på det – at den information om daginstitutionstaksterne, der indtil dette øjeblik har været i visse medier, i første række for TVs vedkommende, har været rystende usaglig. Det er ikke en rimelig måde at informere om nye lovforslag på.

Jeg har hæftet mig ved, at formanden for socialcheferne i Danmark på socialchefernes årsmøde mandag i sidste uge fremsatte en udtalelse, som jeg måske ikke synes var særlig velovervejet, når man tager i betragtning, at det drejer sig om en embedsmand på højt

niveau, om, at man med de lovforslag, regeringen fremsatte på daginstitutionsområdet, ville bombe daginstitutionerne tilbage til asyldagen. Det er ikke rimeligt at komme med en sådan udtalelse, men den må naturligvis stå for formandens egen regning, og ingen kan blande sig i det.

Jeg håber dog, at det er gået op for formanden for foreningen af socialchefer, hvordan man kan blive benyttet og udnyttet, når man kommer med uovervejede udtalelser. Det var jo åbenbart det, der gav anledning til, at man f.eks. i Lørdagskanalen med udgangspunkt i en højtstående embedsmands udtalelser kunne bringe nogle eksempler, som overhovedet ikke har noget med virkeligheden at gøre, idet man søgte at give indtryk af, at mennesker på bistandshjælp ville komme til at betale øgede takster på måske op mod 2.000 kr. om måneden. Det havde måske fremgået klart, hvis der havde været nogle deltagere i diskussionen, som kunne aflive en sådan myte, som der er tale om her. Heller ikke under de nuværende vilkår kommer nogen alene på kontanthjælp til at betale takster. Jeg nævner det blot som eksempel på, hvor uhyrlig informationen har været på dette område.

For mig at se er takstsystemet, som vi kender det i dag, ved at nærme sig det kaotiske, og man kan spørge: hvorfor er det så det? Ja, det har vi vel alle et medansvar for på den ene eller den anden måde, men jeg vil da godt sige til tidligere socialdemokratiske regeringer, at hvis det havde været muligt for dem at regulere f.eks. fripladsgrænserne hyppigere, end tilfældet har været, havde vi måske undgået den forvriddning, som er opstået i kommunerne i dag, hvad angår takstpolitikken. Fripladsgrænserne er i virkeligheden kun ændret to gange siden 1970, nemlig i 1976 og i 1979. Det er vel dybest set forklaringen på, at en række kommuner har følt sig forpligtet til at give tilskud til nedsættelse af forældrebetalingen.

Der er nogle ordførere, der har sagt, at regeringens indgreb vedrørende daginstitutionstaksterne er et indgreb i det kommunale selvstyre. Det kan man jo sige. Hver gang folketinget vedtager en bestemmelse, som er fast retningsgivende for kommunerne, er det naturligvis et indgreb i det kommunale selvstyre, men det gør vi alle sammen med mellemrum, og jeg mener, at det faktisk er nød-